

Holgar Jacobsen

Úr Sørvági

Hann er føddur 28.11.1963

Holgar er føroyskur tónleikari, sangari og sangskrivari.

Hann hevur verið virkin í bólkunum Ghost Riders, Sørvings, Holgar & Villmenn/Villmenn og Tinganest.

Í 2010 útgav hann sína fyrstu soloútgávu »Ongan Veg« og í 2013 kom seinna útgáva hansara »Kanska tú svav« út.

Síðani eru fleiri stakløg útkomin, og seinastu fimm árin hevur Holgar Jacobsen spælt saman við Ólavi Højgaard og Niels Midjord og Vestmonnum.

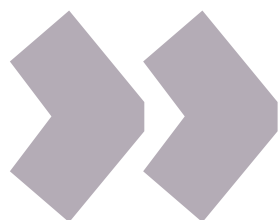
Ætlanin er, at ein nýggj LP verður útgivin fyrst í komandi ári.

ferðina hann sá pápa sín og um serligu hendingina eftir, at hann var farin.

– Eftir skurðin fekk eg nógvar morfin fyri pínu, og eg var í ørviti av hesum linnandi heilivágnum. Tá droymi eg pápa, sigur hann álvarsliga.

– Tá eg kom aftur til Føroya hevði eg ein sang í høvðinum. Eg mintist bæði orð og lag, og eg skrivaði tað síðani niður. Tað var heitislagið til seinnu útgávu mína »Kanska tú svav«. Innast inni bleiv eg eitt sindur bangin, tí eg veit snøkt sagt ikki, hvar hatta lagið kom frá, og vanliga seti eg meg ikki niður og skrivi ein heilan sang og lag til soleiðis. Arbeðsgongdin hjá mær er heilt øðrvísi, tá eg skrivi, sigur hann síðani.

– Eg havi ikki leitað eftir forkláringini. Fert tú at leita for nógvar eftir svari, so koma ov nógvar

Hetta kann kallast lagnunar speisemi, men tá pápi mín varð borðin út í kirkjugarðin, varð eg trillaður inn í skurðstovuna

meiningar, skjýtur hann uppí.

Enn fleiri missir

Tá ið Holgar Jacobsen kemur aftur til Føroya eftir skurðviðgerina, kemur hann seg skjótt. Men kona hansara, Noomi, var álvarsliga sjúk, og tað bara versnaði.

– Vit sóu akkurát hvønn veg tað gekk, og tað gekk skjótt, sigur hann.

– Mamma mín var mær ein

ovurhonds góður stuðul. Hon var so ómetaliga væl fyri, var aktiv og orkaði væl. Hon var altíð har hjá okkum. Og ofta var hon har um næturnar, tá eg fór út at spæla tónleik, sigur hann frá.

Í februar mánaði í 2014, tá mamma fylti 73 ár, kom hon við mær og Noomi niður til Danmarkar á Ríkissjúkrahúsið. Tá siga lækarnir, at nú fáa teir ikki hjálpt konu míni meir. Og at

vit máttu royna at fáa tað besta burtúrur tíðini, sum vit høvdu eftir saman, sigur hann álvarsliga.

– Eg plagdi altíð at bjóða mammu míni heim til døgurða sunnudag. Ein sunnudag ringi eg til hennara og spyrji hana, nær hon kemur til døgurða. Hon sigur, at hon kemur eftir at tíðindini hava verið, sigur Holgar Jacobsen frá.

– Tá tíðindini hava verið, ringi eg heim til hennara og spyrji, um hon er klár. Ja, eg eri klár Holgar, men eg haldi, at eg havi fingið ein blóðpropp, svarar hon. Eg biði hana seta seg niður, og eg koyri so skjótt eg klári heim til hennara. Tá eg komi inn, gongur hundurin og melur í køkinum, og eg síggi í beinini á mammu inni á vesinum. Meðan eg ringi eftir sjúkrabili, doyr hon í fanginum á mær, sigur hann og turkar tárini

burtur, ið fylgja við minninum um mammuna, sum stóð honum so nær.

– Hesa hendingina havi eg ongantíð megnað at arbeið meg ígjøgnum, hóast eg havi roynt. Tað er hesin spurningurin um, hvussu lítið eitt menniskja veruliga kann vera í hesi stóru verð, og hví var eg einsamallur. Hetta var eitt øgiligt slag, og tað var eisini eitt slag fyri konu mína, sum doyði 27. oktober sama árið. Soleiðis gingu hasi fyra árin við nógvum missi og persónligum avbjóðingum, sigur hann við skelvandi rødd.

Tónleikurin er andaligur

Hesi árin tá sclerosan hjá konu Holgar tók dik á seg, og hann sjálvur varð álvarsliga sjúkur,